

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΜΙΡΗ

ακαταμάχητος

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ακαταμάχητος**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Γεωργία Δεμίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά, Βάσω Βύρρα

© Γεωργία Δεμίρη, 2017
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Yevgeniy Ilyin/123RF, oksanika /123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2017, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2184-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2185-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΓΕΩΡΓΙΑ ΔΕΜΙΡΗ

ακαταμάχητος

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Ζητείται επειγόντως γαμπρός, 2009

Πες το ψέματα!, 2010

Κάπου σε ξέρω, 2011

Επάγγελμα αρραβωνιαστικιά, 2012

Η Ζωή είναι γλυκιά, 2013

Νύφη με το ξόρι, 2014

Ντετέκτιβ μόνη ψάχνει, 2015

Οι ήρωες και η ιστορία του βιβλίου είναι προϊόν φαντασίας.

Γκαβνό, γκαβνό, γκαβνό! Η κατάσταση είναι χέσε μέσα, πάμε κατά διαόλου, σκέφτηκα. «Είναι μια πολύ δύσκολη κατάσταση, αλλά θα το παλέψουμε, όχι, ναι, θα το παλέψουμε», είπα δυνατά προσπαθώντας ν' ακουστώ αισιόδοξη.

«Καλά, είσαι σοβαρή; Τόση ώρα σου αναλύω σε τι δυσχερή κωλο-θέση βρισκόμαστε, ότι κινδυνεύουμε να βάλουμε κωλουκέτο και να πάμε στα σπίτια μας, κι εσύ το μόνο που βρήκες να σχολιάσεις είναι ότι αυτή η κωλο-κατάσταση είναι πολύ δύσκολη, αλλά θα το ΠΑΑΑΛΕΨΟΥΜΕΕΕΕ;»

Ο Κίμων επανέλαβε τη δήλωσή μου με τσιριχτή, γυναικεία φωνή σε μια αποτυχημένη προσπάθεια να με μιμηθεί, κι από τη λύσσα του του έφυγαν τα σάλια κι έπεσαν στη μεταξωτή γραβάτα του. Υπό άλλες συνθήκες θα τον έπιανε φρίκη, γιατί είχε τρέλα με τα σινιέ του ρούχα, όμως τώρα ήταν τόσο φουρκισμένος, που δεν το πρόσεξε καν.

«Όχι, ναι, έχεις δίκιο, τα πράγματα είναι γκαβνό, Κίμωνα, αλλά, όπως γνωρίζεις, είναι γενικό το κακό και δεν ευθυνόμαστε εμείς», επιχειρηματολόγησα με πολύ σοβαρό ύφος, για να δείξω πόσο νοιάζομαι, αλλά ήταν πλέον αργά, διότι ο διευθυντής μου εξερράγη.

«ΓΚΑΒΝΟ; ΓΚΑΒΝΟ; Γκαβνό στα μούτρα σου, Αφρούλα!» γκάριξε κι έπειτα άρχισε να με λούζει με ό,τι κοσμητικό επίθετο του ερχόταν στο μυαλό. Ευτυχώς που τ' αυτιά μου βούιζαν από

τη δοκιμασία των πολλών ντεσιμπέλ, στην οποία τα είχα υποβάλει το προηγούμενο βράδυ, έτσι οι τσιρίδες του έφταναν σ' εμέ-
να πνιχτές, σαν να τα είχα βουλώσει με βαμβάκι.

Επειδή ήξερα εκ πείρας ότι ο εξάψαλμος θα διαρκούσε για ώρα, ζάρωσα στην καρέκλα μου και, για να παραμείνω σιωπηλή και ατάραχη όσο μου τα 'ψελνε, χάζευα έξω από το παράθυρο τα ψηλά, γκριζά κτίρια της Μεσογείων. Τα μάτια μου στάθηκαν στη γιγαντοαφίσα της Σαρλίζ Θερόν στην ταράτσα της απέναντι πολυκατοικίας. Η ηθοποιός διαφήμιζε ένα άρωμα, κι ήταν ντυμένη με ένα χρυσαφί φόρεμα που τόνιζε την τέλεια ομορφιά της σε όλη της τη μεγαλοπρέπεια, και για νιοστή φορά μακάρισα την τύχη της. Μια τέτοια θεά σίγουρα θα τα είχε όλα λυμένα στη ζωή της και θα ήταν ευτυχισμένη. *Αχ, μαρρή Σαρλίζ, τι ανάγκη έχεις εσύ, αλί σ' εμάς τις κοινές θνητές*, σκέφτηκα μελαγχολικά κι έπειτα, από συνήθεια, κοίταξα πιο προσεκτικά την απέναντι ταράτσα μην τυχόν και εντοπίσω καμιά περίεργη κίνηση. Πριν από καιρό, πάλι κατά τη διάρκεια μιας συνάντησης με τον διευθυντή μου, είχα δει στην ταράτσα τον Αρθούρο, ντυμένο με άσπρη φόρμα μπογιατζή, να μας μαγνητοσκοπεί, κρυμμένος πίσω από ένα πιάτο δορυφορικής κεραίας. Όπου Αρθούρος ο πρώην σύντροφός μου, που εξακολουθεί να είναι νυν από κεκτημένη ταχύτητα. Κι ο οποίος δεν εννοεί με τίποτα να δεχτεί τον χωρισμό μας και συνεχίζει να παραμένει με το έτσι θέλω στο σπίτι μου και στη ζωή μου.

Αντί για εκείνον, στην ταράτσα απέναντι ήταν ένας γέρος ίσαμε εκατό χρόνων με μακριά, λευκά, αραχνούφαντα μαλλιά και λευκή γενειάδα, ο οποίος επισκεύαζε έναν ηλιακό θερμοσίφωνα. Το γεγονός ότι είχαν αφήσει γέρο άνθρωπο να μαστορεύει μου φάνηκε περίεργο, αλλά πάλι ο συγκεκριμένος μαθουσάλας φαινόταν αρκετά ακμαίος για τους αιώνες του. Κι ο τρόπος που έγερνε το κεφάλι του και έριχνε κλεφτές ματιές προς το παράθυρό μας κάτι μου θύμιζε, αλλά... όχι, ήταν πολύ παρανοϊκό για να

είναι αληθινό. Εξάλλου ο Αρθούρος μού είχε ορκιστεί ότι δε θα με μαγνητοσκοπούσε ξανά. Μάλιστα το είχε ορκιστεί στην ψυχή του συγχωρεμένου, δηλαδή του αείμνηστου σκηνοθέτη Θόδωρου Αγγελόπουλου, αλλά και στη ζωή του Γιώργου Λάνθιμου, και δεν υπήρχαν βαρύτεροι όρκoi για εκείνον. Έδωξα την ανόητη σκέψη και κοίταξα στο από κάτω μπαλκόνι, όπου μια κοπέλα μιλούσε στο κινητό της κι έκλαιγε. Τι να της συνέβαινε άραγε; Οπωσδήποτε κάτι κακό. Δε μου έκανε εντύπωση, γιατί τον τελευταίο καιρό, όπου γύριζα το βλέμμα μου, έβλεπα μόνο θλίψη και βάσανα, σε σημείο που είχα καταλήξει να αναρωτιέμαι γιατί στον άνεμο αγωνιζόμαστε με τόση λύσσα να επιβιώσουμε, αφού η ζωή είναι τόσο απαίσια. Βέβαια υπήρχαν και μερικές όμορφες στιγμές, αλλά ήταν μόνο στιγμές που κρατούσαν λίγο, οπότε μήπως τελικά δεν άξιζε και τόσο πολύ τον κόπο; Αυτή τη συζήτηση με τον εαυτό μου την έκανα συχνά, κι όταν ήμουν στις μαύρες μου, αποφάσιζα ότι μάλλον δεν άξιζε τον κόπο. Και τότε συνέβαινε κάτι καλούτσικο και μ' έπειθε, έστω και για λίγο, ότι η ζωή είναι ωραία. Και μετά; Μετά στράβωναν πάλι όλα κι αναρωτιόμουν ξανά. Η αληθινή μου φίλη, η Μαντώ, ισχυριζόταν ότι ακόμη κι αυτές οι λίγες στιγμές χαράς που έχουν στο μερτικό τους οι περισσότεροι άνθρωποι είναι άξιες να εξισορροπήσουν τους τόνους θλίψης, κι ότι μια που ήρθαμε σε αυτή την παλιοζωή δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να κάνουμε ό,τι καλύτερο μπορούμε.

Στο μεταξύ, όσο εγώ αμπελοφιλοσοφούσα, ο Κίμων είχε έρθει από πάνω μου, κι έτσι όπως έφτυνε τις λέξεις, κόντευε να με κάνει μούσκεμα. Μετακινήθηκα λίγο πιο δεξιά στην καρέκλα μου κι επέστρεψα στις μελαγχολικές μου σκέψεις, για να μην τον ακούω. Για να πάρω τα πάνω μου προσπάθησα να θυμηθώ πότε ήταν η τελευταία φορά που μου συνέβη κάτι καλό, και συνειδητοποίησα ότι εμένα έχει να μου συμβεί κάτι, έστω κι αμυδρά καλούτσικο, εδώ κι αιώνες, γι' αυτό και τα βλέπω όλα μαύ-

ρα κι άραχνα. Έχουμε και λέμε: δουλειά = γκαβνό. Ερωτικά = γκαβνό. Οικογένεια = βάσανα, άρα γκαβνό. Λεφτά = γκαβνό. Κοντολογίς, τραβάω ζόρια κι εγώ δεν ξέρω πόσα χρόνια, και σήμερα δε μου έφτανε που είναι τσαγγαροδευτέρα κι υποφέρω από hangover κι έλλειψη ύπνου, βρέθηκα για χιλιοστή φορά να δέχομαι επίθεση από τον διευθυντή μου που τους τελευταίους μήνες είναι μονίμως πυρ και μανία. Κι όχι άδικα, αφού πράγματι η εταιρεία μας πάει κατά διαόλου. Έμουν τόσο νυσταγμένη, που όσο κι αν σφίχτηκα, δεν κατάφερα να συγκρατήσω το χασμουρητό μου, και χασμουρήθηκα τόσο δυνατά που τα μάτια μου δάκρυσαν και παραλίγο να μου ξεκολλήσει το σαγόνι, κάτι που όχι μόνο δε διέφυγε της προσοχής του Κίμωνα, αλλά τον έβγαλε εκτός εαυτού.

«ΜΗΠΩΩΩΩΣ ΕΝΟΧΛΩΩΩΩ; ΜΗΠΩΣ ΘΑ ΠΡΟΤΙΜΟΥΣΕΣ ΝΑ ΠΑΡΕΙΣ ΕΝΑΝ ΥΠΝΑΚΟΟΟΟ; ΗΛΙΘΙΑ! ΑΧΡΗΣΤΗ! ΞΕΜΥΑΛΙΣΜΕΝΗ!» ούρλιαξε βηματίζοντας πάνω κάτω στο τεράστιο γραφείο του, βρίζοντας σε έξαλλη κατάσταση.

ΜΑΛΑΚΑ! ΑΝΙΚΑΝΕ! ΤΕΜΠΕΛΟΣΚΥΛΟ! ΑΡΙΒΙΣΤΑ! ΨΥΧΟΠΑΘΗ ΠΡΕΖΑΚΙΑ! ούρλιαξα κι εγώ εσωτερικώς, ενώ δυνατά είπα: «Σε παρακαλώ, Κίμωνα, ηρέμησε». Ο διευθύνων σύμβουλος της Φαν Ρέκορντς, της δισκογραφικής στην οποία είμαι υπεύθυνη ελληνικού ρεπερτορίου, έτριξε τα δάχτυλά του με έναν ανατριχιαστικό θόρυβο, κάτι που έκανε πάντα όταν είχε νεύρα, μετά γύρισε το κεφάλι του αριστερά και δεξιά, πάνω και κάτω σαν δαιμονισμένος για να σπάσει τα άλατα του λαιμού του, κι έπειτα συνέχισε να πηγαиноέρχεται μες στα διαόλια, κλοτσώντας τα έπιπλα για να ξεθυμάνει.

Ήταν φανερό ότι, εκτός από έξαλλος, ήταν και μαστουρωμένος, ένας συνδυασμός που δεν προμηνούσε τίποτα καλό. Σίγουρα είχε πάρει την πρωινή του δόση κοκαΐνης, γιατί οι κόρες στα μικρά, σαν κουμπότρυπες, μάτια του ήταν διεσταλμένες, τα ρουθούνια του ερεθισμένα και ρουφούσε τη μύτη του σαν να

είχε συνάχι. Ο διευθυντής μου, όπως κι εγώ κατά καιρούς, αλλά και πολλοί άλλοι που γνώριζα, βασιζόταν στη χημεία για να μπορεί να αντεπεξέρχεται στις υποχρεώσεις του και να βγάζει τη μέρα. Έτσι έπαιρνε αγχολυτικά όταν είχε άγχος, δηλαδή συνέχεια, κόκα όταν ήθελε να ανεβεί, ηρεμιστικά όταν ήθελε να κατεβεί κι αντικαταθλιπτικά ανάλογα με τη φάση που περνούσε. Κατά τα άλλα, ο Κίμων Μαγκλάρας, αν παραβλέψει κανείς ότι είναι μαλάκας και κάθαγμα, είναι γοητευτικός άντρας. Γύρω στα εξήντα, είναι ο κλασικός τύπος του γιάπη που αρνείται να γεράσει. Τα βαμμένα ασημιά μαλλιά του σε σιλ Ρίτσαρντ Γκιρ έχουν δεχτεί πρόσφατα εμφύτευση, το πρόσωπό του είναι φράπα από τα μπότοξ και η πάλλευκη οδοντοστοιχία του είναι ένα πανάκριβο επίτευγμα της αισθητικής οδοντιατρικής. Εκτός από μπον βιβέρ, καρδιοκατακτητής, αλαζονικός, εξουσιομανής, αναισθητος και φαλλοκράτης, έχει τη φήμη του μεγαλύτερου παλιότομαρου που γέννησε η πλάση. «Μαγκλάρας το Φίδι» είναι το παρατσούκλι του στην πιάτσα, κι είναι το είδος του ανθρώπου που νιώθει καλά μόνο όταν μειώνει και προσβάλλει τους γύρω του, γι' αυτό κι όλοι έχουν τη χειρότερη γνώμη για το άτομό του. Παρ' όλα αυτά, επειδή είναι μανούλα στο να πουλάει τον εαυτό του και να παρουσιάζει το άσπρο για μαύρο, έχει καταφέρει να διατηρήσει τη θέση του. Και παρότι όλη τη βρόμικη δουλειά τη βγάζω εγώ από το παρασκήνιο, ο κύριος Μαγκλάρας είναι εξπέρ στο να καρπώνεται τους κόπους των άλλων. Έτσι, χαίρει της εκτίμησης της μαμάς εταιρείας, που εδρεύει στην Αμερική, κι επιβραβεύεται για την παραγωγικότητά του με παχυλά μπότους. Το να δουλεύω εγώ σαν χαμάλης και να εισπράττει εκείνος όλα τα μπράβο μού τη δίνει πάρα πολύ, αλλά επειδή είμαι ρεαλίστρια, έχω καταφέρει να πείσω τον εαυτό μου ότι έτσι κι αλλιώς δε διαθέτω το φονικό ένστικτο που χρειάζεται για να διεκδικήσω τη θέση του. Το ίδιο ισχυρίζεται κι η αληθινή μου φίλη η Μαντώ, παρεμπιπτόντως. Οπότε αρκούμαι στο να παίζω δεύτερο

βιολί, γεγονός που εξυπηρετεί και τους δυο μας. Αν και από τον περασμένο μήνα, που παραλίγο να πάθω συγκοπή όταν είδα την απόδειξη μισθοδοσίας και διαπίστωσα ότι είχα δεχτεί μείωση μισθού, έχω αρχίσει να παίρνω ανάποδες και να σκέφτομαι ότι ίσως η θέση του δεύτερου βιολιού να μη μου είναι πια αρκετή.

«Γιατί ΜΟΥΓΚΑΘΗΚΕΕΕΕΣ;» έσκουξε ακριβώς πάνω απ' το κεφάλι μου το Φίδι και έτριξε ξανά τα δάχτυλά του, κι εγώ ανατρίχιασα από αηδία.

Εκτός από το να τρίζει τα δάχτυλά του και να κάνει σπασμωδικές κινήσεις για να σπάει τα άλατα του λαιμού του, ο Κίμων έχει κι άλλες ενοχλητικές συνήθειες. Παραδείγματος χάριν, προσθέτει τη λέξη «κωλο-» παντού, μια συνήθεια που μου έχει κολήσει και που με φέρνει συχνά σε δύσκολη θέση.

«Ηρέμησε, λέει η μαντάμ Αφρούλα! Και πώς να ηρεμήσω, μου λες; Οι κωλο-ξένοι ήταν ξεκάθαροι. Έχουμε έξι κωλο-μήνες περιθώριο. Αν δε βρούμε κάτι δυνατό να ανεβάσει τις κωλο-πωλήσεις, πάμε για ΦΟΥΝΤΟΟΟΟΟ!»

Προς στιγμήν φοβήθηκα ότι θα έλεγε φούντο για πάντα με αυτή τη στριγκή φωνή που μου τρυπούσε το τύμπανο, κι είχα αρχίσει να τρομάζω με την επιθετικότητά του, διότι σήμερα ήταν ασυνήθιστα σφοδρή, ακόμη και για τα δικά του δεδομένα και τον δικό του παλιοχαρακτήρα. Για να τον απομυθοποιήσω, τον φαντάστηκα γυμνό, κάτι που δεν ήταν ιδιαίτερα δύσκολο, αφού τον είχα δει πάμπολλες φορές χωρίς ρούχα στην αρχή της γνωριμίας μας, όταν είχαμε μια σύντομη περιπέτεια.

«Αλλά δε φταίει άλλος. Εγώ ο μαλάκας φταίω που σου εμπιστεύτηκα την πιο νευραλγική κωλο-θέση. Κι εσύ; Πώς ακριβώς μου το ξεπλήρωσες; Μήπως εντόπισες κανένα καινούργιο κωλο-ταλέντο; Ή μήπως ανέδειξες τα παλιά μας κωλο-αστέρια; Όχι, κυρά μου. Ακόμη και οι ξοφλημένοι οι παλιοί μās μισούν και ψάχνονται να φύγουν. Κι όλα τα καινούργια αστέρια πάνε ΑΛΛΟΥΟΥΟΥ!»

Παρότι ήξερα ότι δεν ήταν σώφρον, τόλμησα να του αντιμι-

λήσω. «Αμάν, βρε Κίμωννα. Σε λίγο θα ισχυριστείς ότι φταίω εγώ και για το δημοσιονομικό έλλειμμα και για τα μνημόνια», σάρκασα κι εκείνος άναψε και κόρωσε, κι αφού μούγκρισε ένα παρατεταμένο «άι στο διάολο», πήρε μπόλικες βαθιές ανάσες για να μην πάθει εγκεφαλικό.

Όταν ξαναμίλησε ήταν πιο ήρεμος, αλλά εξίσου δηλητηριώδης. «Μπα; Μας ειρωνεύεται κιόλας η μαντάμ κωλο-Αφροδίτη; Να δω τι θα απογίνεις άμα κλείσει η κωλο-εταιρεία. Στον δρόμο θα βρεθείς, κακομοίρα μου, να ψάχνεις τα σκουπίδια για φαγητό, και εσύ κι ο χαραμοφάης ο κωλο-γκόμενός σου, που δεν...»

Τον άφησα να με ψέλνει για λίγο ακόμη, κι όταν έκρινα ότι είχε ξεθυμάνει αρκετά, έβγαλα από την τσέπη μου την ταμπάκιερά μου και του πρόσφερα τσιγάρο. Ο διευθυντής μου είναι από εκείνους τους επαγγελματίες τρακαδόρους, που ενώ ισχυρίζονται ότι έχουν κόψει το κάπνισμα, δε λένε ποτέ όχι για μια τράκα και τρελαίνονται να φουμάρουν στη ζούλα.

«Σκέφτηκες τίποτα το Σαββατοκύριακο για την κωλο-αντεπίθεσή μας; Δυναμική αντεπίθεση, έτσι ονόμασα το κωλο-πρότζεκτ της κωλο-ανάστασης της Φαν Ρέκορντς. Λοιπόν, σκέφτηκες τίποτα; Και το κυριότερο. Έκανες τίποτα χρήσιμο το κωλο-Σαββατοκύριακο;» με ρώτησε ανάμεσα στις τζούρες του, που ήταν τόσο βαθιές που νόμιζα ότι θα πνιγεί με τον καπνό.

«Τα καλά νέα ή τα κακά νέα πρώτα;»

«Τα κωλο-κακά».

«Το Ξόανο θέλει να με δει κατεπειγόντως. Γκαβνό».

«Μάλιστα. Προκόψαμε. Και τα καλά;»

«Έκλεισα ραντεβού με το Σκυλί. Έμεινα μέχρι το ξημέρωμα στο σκυλάδικο που τραγουδάει, υπέμεινα την ηχορύπανση και τη λογοδιάρροια του ιδιοκτήτη –αυτό κι αν ήταν γκαβνό–, ήπια ενάμισι μπουνάλι ούισκι, έγινα γκολ, αλλά την έψησα και θα τη συναντήσω απόψε».

«Και με τον κωλο-Ρέμο τι έγινε;»

«Τίποτα. Αρνείται να έχει οποιαδήποτε σχέση μαζί μας. Μου διειμήνυσε ότι δε θα ξεχάσει ποτέ τη λαδιά που του έκανες όταν ήταν στο ξεκίνημά του και να πας να....»

«Αρκεί. Μπήκα στο νόημα. Τον μαλάκα! Τον κωλο-ατάλαντο! Ξεχνάει, φαίνεται, ποιος είναι ο Κίμων Μαγκλάρας. Έχε χάρη που είμαι καλός άνθρωπος, αλλιώς... Εγώ, κύριε κωλο-Ρέμο, κουνάω το δαχτυλάκι μου και σε στέλνω να κουβαλάς καφάσια στην ΚΩΛΟ-ΛΑΧΑΝΑΓΟΡΑΑΑΑΑ», είπε κοιτώντας με μίσος τον τοίχο απέναντι, λες κι ο δημοφιλής τραγουδιστής θα εμφανιζόταν εκεί σαν ολόγραμμα από λεπτό σε λεπτό.

Θα μπορούσα να τον βάλω στη θέση του και να του θυμίσω ότι οι εποχές που έλυνε και έδενε είχαν περάσει ανεπιστρεπτί, αλλά αντ' αυτού προτίμησα να ξεροβήξω.

«Και με την κωλο-Βίσση;» ρώτησε με ένα ύφος που έλεγε «πρόσεξε τι θα πεις».

«Δεν απάντησε στις κλήσεις μου», μουρμούρισα κι εκείνος κάγχασε χαιρέκακα.

«Καλύτερα. Έτσι κι αλλιώς έχει πάρει την κάτω βόλτα. Η κωλο-ατάλαντη».

Ο Κίμων κάπνισε το τσιγάρο μέχρι το φίλτρο και μετά ήρθε ξανά και στάθηκε από πάνω μου σαν χάρος. «Θέλω το κωλόσκυλο. Θέλω πάση θυσία το κωλόσκυλο. Δε με νοιάζει τι θα κοστίσει, τι θα χρειαστεί, αρκεί να μου κλείσεις το ΚΩΛΟΣΚΥΛΟΟΟΟ».

Όπως συνέβαινε πάντα κάθε φορά που αναφερόταν στη Μαριλή, τη σέξι λαϊκή τραγουδίστρια, τα μάτια του είχαν μισοκλείσει με λαγνεία.

«Θα προσπαθήσω. Θα βγω μαζί της απόψε, όπως σου είπα. Θα πάω πρώτα από το κέντρο, κι αν δεν κάνω χαρακίρι που θα αναγκαστώ να ξανακούσω το κωλο-πρόγραμμα της, θα πάμε μετά σε κάποιο after να τα πούμε. Θέλει, λέει, να με περπατήσει, γιατί με έχει συμπαθήσει τόσο καιρό που τρέχω ξοπίσω της και την παρακαλώ. Και το μεσημέρι θα πάω στο Ξόανο, γιατί

αλλιώς δεν πρόκειται να με αφήσει σε ησυχία. Με κάλεσε για μπραντς –μου 'μαθε και το μπραντς η αστοιχειώτη– γιατί, λέει, έχει βρει ένα φοβερό χιτ. Και μετά το Ξόανο θα δω τον Γοριλάνθρωπο. Κι αυτός ισχυρίζεται ότι έχει ένα φοβερό κομμάτι, κι αν δεν το κυκλοφορήσουμε εμείς, θα το ρίξει στο YouTube και μετά θα τραβάμε τα μαλλιά μας. Τέλος θα συναντηθώ με τον Φοίβο και θα βάλω τα μεγάλα μέσα να τον πείσω να πει τα τραγούδια που απέρριψε. Είναι σίγουρο ότι θα κάνουν επιτυχία, απλώς αυτός ο ηλίθιος έχει μουλαρώσει. Α, και αύριο πρωί πετάω για Ηράκλειο, κι από εκεί τραβάω γραμμή για το κατοικώρι του Βρόντου».

«Μπράβο, έτσι! Να κωλο-ανασκουμπωθείς και να τους δεις όλους, γιατί ποτέ δεν ξέρεις από πού μπορεί να βγει ένας κωλο-λαγός».

Για πρώτη φορά από την ώρα που μπήκα στο γραφείο του το βλέμμα του Κίμωνα γλύκανε λίγο και μια υποψία χαμόγελου φάνηκε στις άκρες των χειλιών του. Ένα άλλο πρόβλημα που δημιουργούσε ο κακός χαρακτήρας του ήταν ότι, επειδή οι περισσότεροι καλλιτέχνες της Φαν Ρέκορντς –άλλος λιγότερο κι άλλος περισσότερο– είχαν έρθει σε σύγκρουση μαζί του στο παρελθόν, προτιμούσαν να συνδιαλέγονται μαζί μου, με αποτέλεσμα να τρέχω για να τους προλαβαίνω όλους.

«Κι εγώ θα δω την κωλο-ταριχευμένη. Θα με πρήξει πάλι, αλλά τι να γίνει; Αυτά έχει η ΠΑΛΙΟΖΩΗΗΗ», γκρίνιαξε περίλυπος που θ' αναγκαζόταν να δουλέψει. Ο διόλου κολακευτικός χαρακτηρισμός «ταριχευμένη» είχε αποδοθεί σε μια σπουδαία τραγουδίστρια περασμένων δεκαετιών, που το είχε παρακάνει λίγο με το νυστέρι. «Όμως, όμως, ΟΜΩΩΩΣ, ΑΦΡΟΥΛΑΑΑΑ!» ανέκραξε ο Κίμων θεατρικά και με πυρπόλησε με την άγρια ματιά του για αρκετά λεπτά πριν συνεχίσει. «Καλά είναι όλα αυτά, αλλά κάτι λείπει. Χρειαζόμαστε κάτι κωλο-καινούργιο, κάτι κωλο-δυνατό, κάτι που θα λατρεύει ο κόσμος και θα μας επα-

ναφέρει στην πρώτη γραμμή. Χρειαζόμαστε έναν νέο ποπ κωλο-καλλιτέχνη που θα παρασύρει τα κωλο-πλήθη. Χρειαζόμαστε νέο ΚΩΛΟ-ΑΙΜΑΑΑΑ».

«Όχι, ναι, έχεις δίκιο. Χρειαζόμαστε νέο αίμα, το έχω υπόψη μου και ψάχνω», είπα κουρασμένα, γιατί όντως είχα ψάξει πολύ, αλλά είχα απογοητευτεί με ό,τι κυκλοφορούσε.

«Να ψάξεις περισσότερο. Επιτέλους, δικαιολόγησε τον κωλομισθό που παίρνεις». Ο Κίμων αναστέναξε ακόμη πιο θεατρνίστικα κι έπειτα αφοσιώθηκε στο iPhone του, για να μου δείξει ότι η σύσκεψη είχε ολοκληρωθεί.

Κατευθυνόμουν προς την πόρτα, ανακουφισμένη που είχε τελειώσει το μαρτύριό μου, όταν το Φίδι, που δεν είχε πει την τελευταία του λέξη, σφύριξε με μίσος. «Και πού 'σαι, Άφρο! Αν δε γίνει κανένα κωλο-θαύμα, στο τέλος του μήνα θα απολύσω την Κολαρία. Ναι, θα τη σουτάρω, μη με κοιτάς έτσι, θα αρχίσουν από την κωλαρού την Κολαρία, την καργιολία, οι κωλο-περικοπές. Επίσης, θα σουτάρω κι αυτό το σούργελο, τη βλαχάρα, την κυρία κωλο-Νέλλυ. Σκιάζομαι έτσι που με κοιτάζει με τις γουρλοματάρες της μέσα από τις κωλο-γυαλούρες της. Άσε το άλλο, που λέει συνέχεια λάθος το όνομά μου. Είναι τελείως ζουρλή. Προχθές που 'χε έρθει η Βανδή, την κοιτούσε λες κι ήθελε να της βγάλει τα μάτια. Άσε μ' αυτό το κωλο-τράγουδο, το Μπουμ, μπουμ. Μου τα 'χει κάνει τσουρέκια. Κι είναι και φοβερή κουτσομπόλα, πολύ μου τη δίνει, στον κωλο-λαιμό μου κάθετα. Α, και κάτι τελευταίο! Σήμερα δε βλέπεσαι. Σαν κακό χρόνο να 'χεις είσαι, βρε παιδί μου. Το κωλόμαλλό σου είναι σαν κατσιασμένο. Κι η φάτσα σου πολύ σπασμένη. Μήπως να χτύπαγες κανένα μπουτοξάκι; Ε; Μια ρινοπλαστική; Ένα φούσκωμα χειλιών; Ή μήπως ένα γενικό κωλο-ρεκτιφιέ; Χα, χα, χα, χα!» χασκογέλασε με χαιρεκακία και περίμενε την οργισμένη μου αντίδραση.

Αν κι είχε κυλήσει πολύ νερό στο αυλάκι από τότε, ο Κίμων δεν μπορούσε να μου συγχωρήσει ότι ήμουν εγώ που είχα βά-

λει τέλος στη μικρή μας περιπέτεια κι όχι εκείνος. Μάλιστα τότε είχε πικαριστεί τόσο πολύ που, αν δε με χρειαζόταν, θα με είχε απολύσει. Δεν το έκανε όμως, αλλά επειδή μου κρατούσε κακία, όποτε έβρισκε ευκαιρία εκτόξευε τα φαρμακερά του βέλη εναντίον μου, κι εγώ ήμουν υποχρεωμένη να καταπίνω τις προσβολές του. Άνοιξα το στόμα μου για να του θυμίσω ότι είμαι μόνο τριάντα τριών χρόνων και να τον σκυλοβρίσω, αλλά αποφάσισα ότι δεν έπρεπε να του δώσω την ικανοποίηση να καταλάβει πόσο με είχε θυμώσει. Άλλωστε ένιωθα τόσο ράκος από το χθεσινοβραδινό ξενύχτι κι από την κουβέντα μαζί του, που δεν είχα κουράγιο ούτε να τσακωθώ. Έτσι έκλεισα ήρεμα την πόρτα πίσω μου χωρίς να πω κουβέντα, κι αφού έριξα ένα φάσκελο προς το σημείο όπου καθόταν, σύρθηκα με κόπο μέχρι το δικό μου μικρό και ταπεινό γραφείο.

«Γκαβνό. Όχι, ναι, έχει δίκιο το Φίδι. Σαν γκόλουμ είμαι», παραδέχτηκα στο είδωλό μου που με αντίκριζε μαραμένο κι αξιοθρήνητο από τον μεγεθυντικό καθρέφτη που έχω στο συρτάρι μου για να ρετουσάρω το μακιγιάζ μου. Μόνο που σήμερα το πρωί με πήρε ο ύπνος και δεν είχα χρόνο ούτε καν να βαφτώ, γι' αυτό κι ήμουν τόσο μπλιαχ. «Μπλιαχ», είπα στη γυναίκα με τα βαθουλωμένα, ελαφρώς αλλήθωρα, καστανά μάτια που ήταν υπερβολικά κοντά στη μεγάλη, καμπουρωτή μύτη και το μεγάλο στόμα με τα αφράτα, σαρκώδη χείλη. «Μπλιαχ, Αφρούλα, πόσο άσχημη είσαι», επανέλαβα αποκαρδιωμένη κι άπλωσα στο δέρμα μου μπόλικη ενυδατική, γιατί φαινόταν κατάξερο κι ερεθισμένο. Η αλήθεια είναι ότι δεν υπήρξα ποτέ όμορφη, και ως παιδί ήμουν αληθινό τερατάκι, ένα ασχημόπαπο που δυστυχώς δεν έγινε κύκνος μεγαλώνοντας. Τα άλλα παιδιά με φώναζαν «μυτόγκα» και «γκρέμλιν» κι αυτά τα παρατσούκλια έμελλε να στοιχειώνουν τη μνήμη μου μέχρι και σήμερα. Η συνειδητοποίηση της ασχήμιας μου, που είχε γίνει σε πολύ τρυφερή ηλικία, μου είχε προκαλέσει μεγάλο πόνο. Είχα αναγκαστεί να έρθω αντι-

μέτωπη με τους περιορισμούς μου όταν ήμουν στην έκτη δημοτικού και ζήτησα από ένα αγόρι να τα φτιάξουμε. Τότε εκείνο μου είχε απαντήσει χωρίς καθόλου τακτ ότι δεν του άρεσα, γιατί ήμουν ασχημομούρα. Αφού έκλαιγα κρυφά για μέρες, έγινα τύφλα με ένα μπουκάλι λικέρ κουμκουάτ, κούρεψα όλες μου τις κούκλες και αποπειράθηκα να τους βάλω φωτιά, η μάνα μου επιτέλους κατάλαβε ότι κάτι μου συνέβαινε και με έβαλε κάτω να μου εξηγήσει ορισμένα πράγματα.

«Ναι, δεν είσαι όμορφη. Ούτε κι εγώ είμαι, σ' εμένα μοιάζεις. Αυτό όμως δε με εμπόδισε ποτέ και πουθενά, Αφρούλα μου, όπως δε θα εμπόδισε ούτε εσένα. Άλλωστε στην εποχή μας δεν υπάρχουν όμορφες κι άσχημες, όλες οι γυναίκες μπορούν να γίνουν γοητευτικές και θελκτικές, αρκεί να το θελήσουν. Κι εσύ κάποτε θα γίνεις μια πολύ γοητευτική κοπέλα, γιατί έχεις πολλά χαρίσματα», με είχε διαβεβαιώσει, οπότε σταδιακά και με μεγάλη μου στενοχώρια συμβιβάστηκα με την πραγματικότητα ότι δε θα ήμουν ποτέ η ωραία του σχολείου.

Μεγαλώνοντας, είτε συνειδητά είτε ασυνείδητα, έκανα διάφορες κινήσεις για να βελτιώσω τον εαυτό μου. Πρώτον, προσπάθησα να καλλιεργήσω το μυαλό μου, για να αντισταθμίσω τις ελλείψεις στην εξωτερική μου εμφάνιση με μπόλικες δόσεις εξυπνάδας. Ταυτόχρονα έμαθα από μικρή να διατηρώ το σώμα μου σε άψογη φόρμα, εξ ου και διάφοροι κακοπροαίρετοι με έχουν χαρακτηρίσει «γκόμενα γαρίδα». Επιπλέον, ανέπτυξα ένα προσωπικό στιλ στο ντύσιμο, γι' αυτό κι είχα ακούσει ονκ ολίγες φορές το σχόλιο «μπορεί να μην είναι όμορφη, αλλά έχει τύπο». Τέλος δούλεψα σκληρά για να βρω άλλες πηγές αυτοεκτίμησης, γι' αυτό κι ήμουν άριστη μαθήτρια, πολύ καλή φοιτήτρια κι επιτυχημένη επαγγελματίας. Και το κυριότερο; Θωρακίστηκα με θάρρος αλλά και πείσμα κι έμαθα να διαχειρίζομαι, ως επί το πλείστον με χιούμορ, κάθε είδους κακόβουλο σχόλιο ως προς την εικόνα μου. Γιατί ναι, υπήρχαν και υπάρχουν μπόλικά τέτοια, κι

από πολύ νωρίς αντιλήφθηκα με σκληρό τρόπο ότι ζούμε σε έναν πολύ ρατσιστικό κόσμο. Δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι έχω ξεπεράσει τα τραύματα από τα πικρά λόγια που άκουγα από τους συμμαθητές μου. Τα έχω αποδεχτεί όμως ως μέρος της προσωπικότητάς μου, ως ένα ερεθίσμα που με βοήθησε να γίνω πιο δυνατή κι απόλυτα αποφασισμένη να μην επιτρέπω ποτέ και σε κανέναν να με μειώνει για οποιονδήποτε λόγο. Επίσης, δεν μπορώ να ισχυριστώ ότι είμαι ευγνώμων που δε γεννήθηκα όμορφη, διότι θα ήταν ψέμα. Θα προτιμούσα να είχα γεννηθεί κουκλίτσα, θα ήταν πολύ πιο εύκολη η ζωή μου. Κι αν δεν έτρεμα τους γιατρούς και τα χειρουργεία, θα είχα κάνει διορθωτικές επεμβάσεις, το ομολογώ. Όμως ανέκαθεν είχα έναν έμφυτο φόβο για τα νοσοκομεία, οπότε δεν είχα άλλη επιλογή από το να είμαι μυτόγκα κι άσχημη. Αλλά δε βαρυνκομώ πια για το πώς με έπλασαν ο Θεός κι η φύση, γιατί έχω εμπεδώσει πως είναι μάταιο, και γιατί προσπαθώ να με δέχομαι και να με αγαπάω ακριβώς έτσι όπως είμαι. Άσχετο αν δεν τα καταφέρνω πάντα.

Όπως αποδείχτηκε, η μητέρα μου είχε δίκιο. Στην πορεία είχα γίνει αρκετά γοητευτική, και το ότι δεν ήμουν καλλονή δε με είχε εμποδίσει να ζήσω μια καλή ζωή. Κι όπως έλεγε η αληθινή μου φίλη, η Μαντώ, είχα τόσο λαμπερό πνεύμα που υπήρχαν στιγμές που ακτινοβολούσα. *Η Μαντώ!* Στη θύμησή της με κυρίευσε η νοσταλγία. Εκείνη ήταν φίλη με όλη τη σημασία της λέξης κι όχι κατ'επίφαση, ήταν πραγματική σύμμαχος και συνοδοιπόρος. Δυστυχώς, όμως, οι διαφορετικοί δρόμοι που είχαμε ακολουθήσει στη ζωή μάς είχαν απομακρύνει και τώρα πια βλέπομασταν σπάνια. Η Μαντώ πάντα έβρισκε τον τρόπο να μου φτιάχνει το κέφι, και θα 'θελα πολύ να ήταν μαζί μου σήμερα που ένιωθα χάλια, κι ήταν μια από τις σπάνιες μέρες που με στενοχωρούσε το θέαμα που παρουσίαζα. Όμως, όπως είπα, είχαμε χαθεί, και σίγουρα η φίλη μου θα ήταν πολύ απασχολημένη με τη δουλειά της στην τράπεζα, με τον άντρα της και το παιδί της,

και δε θα είχε καθόλου χρόνο και διάθεση να ασχοληθεί με τα «ψυχοσωματικά» μου, όπως αποκαλούσε τις κρίσεις μεμψιμοιρίας και αυτολύπησης που πάθαινα κατά καιρούς.

Έφερα τον καθρέφτη πιο κοντά και κοίταξα τον εαυτό μου με βλέμμα ανστηρού κριτή. Σήμερα ήμουν κυριολεκτικά για τα μπάζα. Το δέρμα μου ήταν χλωμό και άπονο, οι σακούλες κάτω από τα πρησμένα μάτια μου πελώριες και σκούρες, η μυτόγκα μου δέσποζε ενοχλητικά στο μυτερό μου πρόσωπο και τα ξανθά μαλλιά μου, που ήταν πάντα το μεγάλο μου ατού, κρέμονταν λαδωμένα και φριζαρισμένα, με τη μαύρη ρίζα να έχει κάνει την εμφάνισή της, παρόλο που δεν είχε περάσει αρκετός καιρός από την τελευταία βαφή. Δεν ξέρω αν έφταιγε το ξενύχτι, το hangover ή τα επαγγελματικά μου προβλήματα για τη θλίψη που με κυρίευσε, αλλά ξαφνικά μου ερχόταν να βάλω τα κλάματα, κι αυτό με εκνεύρισε γιατί δε είμαι καθόλου ο τύπος της γυναίκας που πέφτει στα πατώματα όταν δεν είναι στα καλύτερά της. Κι όμως, είχα μια έντονη τάση να κλαψουρίσω νοερά, επειδή ο Κίμων μού 'χε πετάξει μερικά τσουχερά «καρφιά». «Τον κακό σου τον φλάρο, παλιολαμάκα», μονολόγησα και η Κοραλία, η γραμματέας μου, που μόλις είχε μπει στο γραφείο για να μου φέρει καφέ, ακούμπησε την κούπα δίπλα μου κουνώντας το κεφάλι της κι έπειτα ύψωσε το χέρι της και έριξε μια ξεγυρισμένη μούτζα προς το γραφείο του Μαγκλάρα. Μαζί της ύψωσε και τα δυο της χέρια και μούτζωσε και η κατάσκοπος Νέλλυ, που είχε έρθει για να συμμαζέψει.

Η κατάσκοπος Νέλλυ, δηλαδή η κυρία Νέλλυ, ήταν η πιο παλιά καθαρίστρια της εταιρείας, και κατά δική της ομολογία «σιχαινόταν τον σχαμάνθρωπο* τον Μαλιάγκρα σαν τα γκαβνό της». Νεάζουσα εξηντάρα γλωσσοκοπάννα, με πορτοκαλί μαλλί, ήταν πάντα έντονα βαμμένη και δεν αποχωριζόταν ποτέ τα σκού-

* Σιχαμένος άνθρωπος.

ρα γυαλιά της με τους φακούς που άλλαζαν χρώμα ανάλογα με τον φωτισμό, καθώς και τα μεγάλα, κρεμαστά σκουλαρίκια της. Τα σκούρα γυαλιά κι η ακόρεστη περιέργειά της ήταν οι αιτίες που είχε κερδίσει το παρατσούκλι «κατάσκοπος». Το αγαπημένο της τραγούδι ήταν το *Μπουμ, μπουμ*, ένα παλιό χιτ το οποίο σιγοτραδουγούσε πάντα όταν καθάριζε. Η κυρία Νέλλυ έλεγε και το φλιτζάνι σε όποιον ήθελε να μάθει τα μελλούμενα, και χάρη σε αυτή της την ασχολία έβγαζε δεύτερο, διόλου ευκαταφρόνητο μισθό και μάθαινε τα πάντα για τους πάντες, γι' αυτό και ήταν το πρακτορείο Ρότερς της Φαν.

«Γεια σας και κοιτάνε η ουρά σας», μας χαιρέτησε με τον δικό της τρόπο κι έπιασε να ξεσκονίζει τα ράφια πίσω μου.

«Με ζήτησε κανείς;» ρώτησα την Κοραλία κι εκείνη συμβουλευτήκε το μπλοκ της.

«Διάφοροι. Κι ανάμεσά τους η Σκουληκαντέρα και ο Γυμνοσάλιαγκας. Και οι δυο έχουν παράπονα ότι τους έχεις παραμελήσει».

Η Σκουληκαντέρα κι ο Γυμνοσάλιαγκας ήταν δυο γνωστοί δημοσιογράφοι του καλλιτεχνικού ρεπορτάζ που χρηματιζόνταν σχεδόν ανοιχτά και τους οποίους όφειλα να λαδώνω σε μόνιμη βάση με ακριβά δώρα προκειμένου να γράφουν καλές κριτικές για τα αστέρια της Φαν. «Η Νονόρα έδωσε κανένα σημείο ζωής;»

«Ναι, πήρε όσο ήσουν στον τρισκατάρατο. Είπε να σου πω ότι το κινητό της δεν πιάνει εκεί που είναι κι ελπίζει να μην τη βρίζεις πολύ που εξαφανίστηκε. Περνάει φρικτά κι επιστρέφει τη Δευτέρα».

Η νευρώδης Ελεονόρα (Νονόρα) Νικολάου-Σφαέλου ήταν η υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων της Φαν και κολλητή μου φίλη, κι είχε διαλέξει αυτή την τόσο δύσκολη περίοδο για την εταιρεία για να φύγει διακοπές με τον άντρα της στο Νεπάλ. «Α να χαθεί η γαιδάρα. Κοραλία! Πες στις Νεφελίμ να στείλουν στα σκουλήκια μια τούρτα προφιτερόλ σε εκείνη κι ένα καλάθι με ποτά

σε εκείνον», είπα κι η κοπέλα σημείωσε τα δώρα. Οι Νεφελίμ ήταν οι τρεις βοηθοί της Νονόρας στο τμήμα δημοσίων σχέσεων, η Μαρία-Νεφέλη, η Ειρήνη-Νεφέλη και η σκέτη Νεφέλη. «Κι όταν γυρίσω από την Κρήτη, θα τους τραπεζώσω μαζί με τη γαϊδάρα», συμπλήρωσα κι η γραμματέας μου το σημείωσε κι αυτό στο πρόγραμμά μου. Η Κοραλία σήμερα φορούσε μαύρο T-shirt που έγραφε με μικρά άσπρα γράμματα στο μπούστο «Σκοτώνω άνθρωπο». Η γραμματέας μου είχε μια ατέλειωτη συλλογή από τέτοια μπλουζάκια με εύγλωττα μηνύματα, και κάθε μέρα έβαζε αυτό που ταίριαζε καλύτερα στη διάθεσή της.

«Τα 'χω πάρει άσχημα με το φίδι τον Μαγκλάρα. Άμα με ξαναπαί Κολαρία, κωλαρού και καργιολία, θα τον πάρει ο διάολος», μουρμούρισε κι ανέβασε τα γυαλιά στη μύτη της εκνευρισμένη.

«Και θα θέλεις μπουμ, μπουμ, σαν τρελός να μπουμ, μπουμ! Σαν τρελός να μπουμ, μπουμ, κι αν μ' αρέσει μπουμ, μπουμ, ίσως και να μπουμ, μπουμ! Α, τον σχαμάνθρωπο με το σίγμα κεφαλαίο. Γκαβνό που λες κι εσύ, Αφρούλα. Α, πα πα! Καλέ, τι ωραίες που είναι οι ρώσικες βρисиές. Σου είχε μάθει κι άλλα μπινελίκια εκείά η Ρωσίδα η καθαρίστρια που είχατε, αν επιτρέπεται; Γκαβνό. Το λες και γεμίζει το στόμα σου. Κι εμένα μου τα 'χωσε ο σχαμάνθρωπος. Μου είπε να μην ξανασκάσω μύτη σαν λατέρνα στη δουλειά. Άι σιχτίρ, ο γύφτος. Κι εγώ του είπα: “Γιατί, καλέ κυρ Μαλιάγκρα μου, επειδή είμαστε καθαρίστριες, δεν είμαστε κι άνθρωποι, δεν είμαστε και γυναίκες; Και τι γυναίκες! Με το γάμα κεφαλαίο. Κι η ζωή είναι μικρή, κυρ Μαλιάγκρα. Κι αφού μια μέρα όλοι θα τα τινάξουμε, γιατί να 'χουμε κακία προς τον συνάνθρωπο; Όου, σουλτάν!”. Κι εκείός μου 'πε: “Άι στο διάολο, κυρά μου, κι εσύ κι ο σουλτάν”. Α να χαθεί ο σχαμάνθρωπος», αγανάκτησε.

Η κατάσκοπος Νέλλυ, που ξεσκόνιζε τα ράφια από πίσω μου, έριξε άλλη μια μούτζα προς το γραφείο του διευθυντή. Έπει-

τα πήρε το συνωμοτικό ύφος που έπαιρνε πάντα όταν είχε καυτό κουτσομπολιό, κοίταξε ανήσυχα πίσω από την πλάτη της κι έσκυψε κοντά μου. «Θα σου πω κάτι, Αφροδίτη μου, αλλά κοίτα μη σου ξεφύγει», ψιθύρισε και έριξε άλλο ένα ανήσυχο βλέμμα τριγύρω, λες και πρωταγωνιστούσε σε κατασκοπική ταινία.

«Δε θα μου ξεφύγει», μουρμούρισα αδιάφορα και τσέκαρα τα μείλ μου.

«Στον λόγο σου;»

«Στον λόγο μου».

«Αυτούνος ο σχαμάνθρωπος ο Μαλιάγκρας, φτου, έφαγε χυλόπιτα από εκείά τη βιζιτού, την γκόμενά του, καλέ. Την έπιασε επ' αυτοφώρω να μπουμ, μπουμ με εκείο τον καινούργιο της γκόμενο, τον εφοπλιστή, ντε. Μη σου ξεφύγει όμως, έτσι; Λένε ότι τον κόλλησε και κονδυλώματα. Α, πα πα! Εγώ του το 'χα βρει στο φλιτζάνι ότι θα περάσει μεγάλη στενοχώρια και το φλιτζάνι το δικό μου δεν πέφτει ποτέ έξω. Γι' αυτό δε μιλιέται ο σχαμάνθρωπος. Όου, σουλτάν! Επίσης διαδίδεται ότι εκείοί οι σχαμάνθρωποι οι ξένοι τού ζήτησαν περικοπές και απολύσεις. Όου, σουλτάν, άμα είναι αλήθεια, τη βάψαμε! Μη σου ξεφύγει όμως, έτσι;» Η φωνή της έσβησε στο τέλος της πρότασης και τα μάτια της πετάρισαν νευρικά.

«Ε όχι, το κέρατό μου! Αυτό είναι πολύ σκατονέο. Γκαβνό! Όρα είναι να βρεθούμε στον δρόμο», μουρμούρισε η Κοραλία.

Για ένα λεπτό μπήκα στον πειρασμό να μοιραστώ μαζί τους την ανησυχία μου για τις απειλές του Κίμωνα περί απόλυσής τους, αλλά τότε χτύπησε η προσωπική μου γραμμή και επέλεξα να μην πω τίποτα, για να μην τις ταράξω άδικα. Σήκωσα το τηλέφωνο και το μετάνιωσα αμέσως, γιατί στην άλλη άκρη ήταν η μητέρα μου.

«Αφρούλα, γιατί δεν απαντάς; Ξέρεις πόση ώρα σε παίρνω; Έλεος πια! Κι εκείνο το ξεμυαλισμένο βούρλο, η γραμματέας σου, πού στα τσακίδια βολοδέρνει και δε σηκώνει τα τηλέφω-

να;» ρώτησε και καταράστηκα την ώρα και τη στιγμή που την είχα βάλει σε ανοιχτή ακρόαση.

Αφού σχημάτισα με τα χείλη μου τη λέξη «συγγνώμη» στην Κοραλία, που δεν έδειχνε διόλου προσβεβλημένη, ξεκίνησα την επιχείρηση σουλουπώματος, απλώνοντας στη μούρη μου μια γερή στρώση μείκ απ. Στο μεταξύ, η Βιρτζίνια με είχε πάρει μονόθερμα κι όπως πάντα δεν απαιτούσε κάποιο σχόλιο από εμένα, γι' αυτό κι εγώ συνέχισα να καλλωπίζομαι, μουγκρίζοντας ανά τακτά χρονικά διαστήματα, για να νομίζει ότι την παρακολουθώ. Έβαφα τα φρύδια μου, ενώ αναρωτιόμουν αν έπρεπε να κάνω μόνιμη βαφή με τατουάζ, όταν κάτι που είπε τράβηξε το ενδιαφέρον μου.

«...και της υποσχέθηκα ότι θα περάσεις το απόγευμα από τη Νέα Χαλκηδόνα και χάρηκε πολύ η παλιόγρια. Δεν ξέρω τι την έπιασε και λυσσάει να σε δει, αλλά πρέπει να τα έχεις καλά μαζί της, για να σου αφήσει τα σπίτια και τα κτήματα, γιατί αν θυμώσει η Μπεμπέκαινα, ζήτω που καήκαμε! Έχεις ιδέα τι στρίγκλα είναι, θα πάει να τα γράψει σε κανένα φιλανθρωπικό ίδρυμα ή σ' εκείνη τη μέγαιρα τη Δόμνα και θα τρέχουμε μετά. Αφροδίτη, με ακούς; Η μέδουσα η γιαγιά σου σε αναμένει, μην τυχόν μου αρνηθείς, εγώ για το δικό σου καλό μίλησα μαζί της τουλάχιστον για ένα μισάωρο, και ξέρεις πόσο την απεχθάνομαι. Έχε χάρη όμως που η γραία είναι πλούσια, αλλιώς θα της έδειχνα εγώ της κουρούνας. Τέλος πάντων, σε φιλώ, καρδούλα μου. Α, και ευχαριστώ για τα λεφτά!»

«Βιρτζίνια, με ποιο δικαίωμα μου κανονίζεις τη ζωή;» τσίριξα, αλλά δεν πρόκαμα να πω άλλα, γιατί μου το είχε ήδη κλείσει στα μούτρα. Και δεν είχε νόημα να την πάρω πίσω για να γκρινιάξω, διότι δεν επρόκειτο να το σηκώσει. Αυτή ήταν η πάγια τακτική της· όταν ήθελε να με υποχρεώσει να κάνω κάτι, μου έστελνε το τελεσίγραφο και μετά εξαφανιζόταν.

«Τον σχαμάνθρωπο τον Μαλιάγκρα! Χτες είχε ραντεβού με εκεία την Πανδή. Ήρθε, που λες, αυτούνη σεινάμενη κουνάμε-

νη κι έπαθα την πλάκα μου. Α, πα πα! Καλέ, πώς είναι έτσι; Σαν σκιάχτρο. Και σκελετός απ' την αδυναμία. Σιγά την γκόμενα, καλέ, χαράς την. Αμ η άλλη; Εκεία η Σκουλούδη, ντε, που είχε έρθει προχτές. Α, πα πα! Άκουγα κι εγώ τούμπανο η Σκουλούδη, και γκομενάρα η Σκουλούδη. Έτσι είναι οι γκομενάρες, καλέ; Χαράς την κι αυτήν! Κι εγώ, αν έβαζα τους σοβάδες της και τα ρούχα της τα ακριβά, γκομενάρα θα 'μουνα. Όχι πως δεν είμαι τώρα δηλαδή. Όου, σουλτάν! Εσείς τι άλλα νέα;»

Η κατάσκοπος Νέλλυ είχε τον καημό της, αλλά εγώ δεν είχα καμία όρεξη να με ζαλίζει με τη φλυαρία της. «Κυρία Νέλλυ, βγαίνοντας, πείτε στην Κοραλία ότι δε θέλω να με ενοχλήσει κανείς, γιατί έχω να διαβάσω αναφορές», είπα ξερά, κι όταν έφυγε, έγειρα πίσω στην πολυθρόνα μου, έκλεισα τα μάτια μου και αποκοιμήθηκα.

Το Ξόανο, δηλαδή η Κία Τσίφτη, δεν είχε ολοκληρώσει ακόμη την προπόνησή της στο aqua aerobic όταν έφτασα στη μεζονέτα της, γι' αυτό ξάπλωσα κάτω από μια ομπρέλα πλάι στην πισίνα, για να την περιμένω. Όσο ρουφούσα τον παγωμένο χυμό φρούτων που μου πρόσφερε η οικιακή βοηθός, παρατηρούσα τη λαϊκή αοιδό, που στο παρελθόν είχε γνωρίσει μεγάλες δόξες και τεράστια επιτυχία, να εκτελεί τα παραγγέλματα του γυμναστή της με πείσμα και σφρίγος ασυνήθιστο για τα εξήντα πέντε της χρόνια. Η Κία, στο διάστημα που ήταν στα αζήτητα, δηλαδή την τελευταία πενταετία, είχε μπει σε εντατικό πρόγραμμα αυτοβελτίωσης, το οποίο περιελάμβανε, εκτός από εκτεταμένες πλαστικές επεμβάσεις και καθημερινή γυμναστική, μαθήματα αγγλικών αλλά και μαθήματα ελληνικών, μια που είχε τεράστια κενά στη μητρική της γλώσσα. Και δυστυχώς για μένα, αλλά και για όσους είχαν την ατυχία να συναγελάζονται μαζί της, παρότι η καριέρα της είχε πάρει την κατιούσα, εξακολουθούσε να έχει τα καπρίτσια και την απαίσια συμπεριφορά που είχε όταν ήταν σταρ πρώτου μεγέθους.

Ο Τότης, ο προσωπικός της γυμναστής, που φημολογούνταν

ότι ανήκε στην πλούσια συλλογή νέων και όμορφων εραστών που διατηρούσε η Κία, της έδωσε την άδεια να βγει από το νερό, κι εκείνη στάθηκε μπροστά μου κι άρχισε να σκουπίζει το βρεγμένο δέρμα της με νωχελικές κινήσεις, ώστε να μου δώσει την ευκαιρία να θαυμάσω το σμιλεμένο της κορμί. Ήταν πραγματικά σωστή αμαξόνα κι ακόμη όμορφη, με εκείνη την πλαστική ομορφιά που έχουν οι κυρίες της σόουμπιζ όταν περάσουν τα δεύτερα -ήντα. Το παρατσούκλι «ξόανο» της είχε δοθεί στα πρώτα της βήματα στο τραγούδι από μια άσπονδη συνάδελφό της, επειδή όταν τραγουδούσε ήταν τόσο ακίνητη που δεν ανοιγόκλεινε ούτε τις βλεφαρίδες, σαν άγαλμα ή σαν κέρινο ομοίωμα. Γύρω της ο κόσμος χόρευε, οι θαμώνες την έραιναν με λουλούδια, αλλά εκείνη δεν έχανε ποτέ την ακινησία της, μόνο τα φουσκωτά της χείλη άνοιγαν ελαφρώς, για να βγει το τραγούδι. Ο αστικός μύθος λέει ότι κάποτε ένας θαυμαστής της έκοψε τις φλέβες του με ένα σπασμένο ποτήρι ακριβώς δίπλα της κι εκείνη δεν κοίταξε καν προς το μέρος του, μόνο συνέχισε να τραγουδάει ακίνητη σαν ξόανο. Έτσι και τώρα στεκόταν σαν ξόανο και με αγριοκοίταζε για αρκετή ώρα μέχρι να ανοίξει το στόμα της.

«Μωρή Άφρο, την ψώνισες, καπερή; Πού ακούστηκε να σε ζητάει κοτζαμάν Κία Τσίφτη και εσύ να ποιείς την κίσσαν; Γουστάρεις ελληνικούρα; Ε, μωρή; Μου την έμαθε εκείνο το ζωντόβολο ο καθηγητής μου. Σημαίνει το “παίζω αδιάφορος”. Γιατί, μωρή καπερή, δεν τσακίστηκες να 'ρθεις αμέσως; Για να μου σπάσεις τα νεύρα; Χάθηκε τελείως το σέβας στα είδωλα; Ε, μωρή; Ύστερα θα φταίει η κακιά η Κία, αν ρίξει ένα φάσκελο σε εσένα, σε εκείνο τον φελλό τον Κίμωνα και στη Φαν Ρέκορντς και την κάνει με ελαφρά; Δηλαδή, έτσι κι αλλιώς χεσμένους σάς έχω, μωρή καπερή, αλλά είπα να σας δώσω άλλη μια ευκαιρία λόγω που συνεργαζόμαστε αιώνες μαζί, κι όσο να πεις είμαι ευαίσθητη και αισθηματίας». Η φωνή της, ένρηνη και ξελιγωμένη, έτρεμε ελαφρώς από την αγανάκτηση.

«Ηρέμησε, Κία, και πες μου, γιατί ζήτησες να με δεις κατεπειγόντως. Τι συμβαίνει;»

Η λαϊκή ντίβα έβγαλε το σκουφάκι και τίναξε την πλούσια κόμη της πριν μου απαντήσει. «Συμβαίνει, μωρή καφερή, ότι η καριέρα μου έχει πάρει τον κατήφορο, κι εσύ κι ο άλλος ο μίζερος με έχετε γράψει στα τέτοια σας και δεν ασχολιέστε καθόλου με την πάρτη μου. Μωρή, η ζωή μου διαλύεται εις τα εξ ων επιτέθη κι εσάς δε σας καίγεται καρφάκι. Όλες οι τσούτσες, τα τσόκαρα, οι ατάλαντες κάνουν καριέρα, μωρή, κι ολόκληρη Κία Τσίφτη μένει στην απ' έξω. Αχ! Οι ναύτες που πηδούσαμε γίναν καπεταναίοι, μωρή καφερή. Εγώ αυτές τις βρόμες ούτε για πακ μπόκαλς δε θα τις έπαιρνα. Την είδες την άλλη την καφερή, τη Φουρέρια; Ε, μωρή; Με αντιγράφει, η ατάλαντη, και το καινούργιο της τραγούδι μοιάζει με το παλιό δικό μου σουξέ, το *Αλήτη μου, ντερβίση μου*. Να μη μιλήσω για την καφερή την Πάολα και την καφερή τη Στικούδη, σε παρακαλώ πολύ, Άφρο, μη με διακόπτεις! Τι, επειδή το παίζουν μπεμπέκες; Αχ, οι καφερές. Η άλλη λέει ότι είναι τριαντάρα, μωρή. Λέει! Πατημένα τα 'χει τα πενήντα και καμώνεται το τζόβενο.

»Παρεμπιμπόντως, καφερή Άφρο, θα αποφασίσεις καμιά φορά να κόψεις αυτή τη μυτόγκα ή θα συνεχίσεις να κυκλοφορείς σαν τον Καραγκιόζη; Ε, μωρή; Αφού σου 'χω πει, μωρή, ο πλαστικός μου είναι θεούλης, θα σου φτιάξει γαλλική μυτούλα στο άψε σβήσε, και μπορεί να σου σενιάρει λίγο και το σαγόνι, που είναι σαν του Χατζατζάρη, αχ, μωρή καφερή. Α, και τα χείλια, να τα φουσκώσεις λίγο, σαν τον πισινό της κότας είναι, μωρή. Τέλος πάντων, άμα σου αρέσει εσένα να είσαι σαύρα, εμένα μου περισσεύει, αλλά σ' τα χώνω γιατί ξερενόμαστε χρόνια και νοιάζομαι για το καλό σου, μωρή δύσμοιρη. Τι έλεγα; Ε, μωρή; Α, για τις βρόμες που με ανταγωνίζονται. Να μη μιλήσω για το σκυλί τη Μαριλή, θου Κύριε! Το άκρον άβατο της τσοκαροσύνης, μωρή. Λες και η Κία Τσίφτη δεν μπορεί να τα πετάξει έξω

και να τις σβήσει όλες από τον χάρτη. Πιάσε κώλο, μωρή! Όχι, μωρή, σε παρακαλώ, πιάσε κώλο. Βλέπεις, μώρ' σύ, τι σφιχτός είναι; Ε, μωρή; Πιάσε και βυζί, μωρή. Όχι, πιάσε βυζί, μωρή καψερή, αλλιώς θα χεστούμε. Ε, μωρή; Περδικόστηθη η Κία, όχι παίζουμε. Κι αληθινά, όχι πλαστικά σαν κάτι άλλες καψερές.

»Αχ, μωρή, ας όψεται που είμαι μεγάλη κυρία του ελληνικού τραγουδιού κι έχω έναν μύθο να συντηρήσω. Και να τον συντηρήσω, δε λέω, αλλά πώς, που κοντεύει να με ξεχάσει ακόμη κι η καψερή η μάνα μου; Λέμε τώρα. Πού 'ναι η δημοσιότητα, μωρή καψερή, που μου 'χате τάξει όταν με πήρατε στη Φαν, που να 'ταν μαύρη η ώρα; Πού 'ναι τα εξώφυλλα, μωρή, οι εκπομπές, που 'χω να βγω στην τηλεόραση πάνω από έξι μήνες; Ε, μωρή;»

«Οι δημόσιες σχέσεις της εταιρείας έχουν εκπονήσει πλάνο δημοσιότητας...» ξεκίνησα να λέω αλλά το Ξόανο ήταν κατ'απέλτης.

«Το 'χω χεσμένο το πλάνο δημοσιότητας και τις δημόσιες σχέσεις, μωρή καψερή. Και χέστηκα αν έχουν πονήσει. Γιατί σάμπως η δική μου η ψυχή δεν έχει πονήσει, μωρή;»

«Μα σου έκλεισαν εξώφυλλο στο *Downtown* και στο *People*».

«Το 'χω χεσμένο το Νταντάν και το Μπίπολ, μωρή».

«Και συνέντευξη στον Αρναούτογλου και στον Κωστόπουλο».

«Τους έχω χεσμένους και τον Αρναούτογλου και τον Κωστόπουλο, μωρή, θέλω κάτι πιο χάι, μωρή καψερή».

Είχα αρχίσει να θυμώνω, γι' αυτό αποφάσισα να σκληρύνω τη στάση μου. «Κία, παραλογίζεσαι. Όχι, ναι, παραλογίζεσαι, χρυσή μου. Δηλαδή, πού θες να σου κλείσουν συνέντευξη, στην Έλεν ΝτιΤζένερεϊς;»

«Ποια είναι αυτή η Τεντζέρις, μωρή; Η μάνα της την ξέρει, την καψερή; Τέλος πάντων, χέσε τις συνεντεύξεις, αυτό που με καίει τώρα είναι να βγάλω νέο σινγκλ. Κι επειδή η Κία έχει μάθει από παιδί να παλεύει μόνη της, έχω ανακαλύψει φοβερό σουξέ που θα χαλάσει κόσμο, όχι μόνο στην ψωροκώσταινα,

αλλά μπορεί και στα εξωτερικά. Τρελό χιτάκι, μωρή, με τίτλο Έλα, νινί, στον τόπο σου. Το 'χουν γράψει εκείνα τα παιδιά, οι Πλόου Τσοπς, μωρή, και θα το πούμε μαζί, εγώ τη μελωδία και αυτοί τα ραπ. Θα σκίσει! Θα παραμιλάνε όλες και όλοι από τη ζήλια τους. Η Κία Τσίφτη, μωρή, θα αποδειξει ότι έχει φοβερό ρεμπερτόριο και θα κάνει φοβερό μπακάπ, μωρή, όχι σαν την καψερή την Άντζελα, που το παίζει και λαίδη, τρομάρα της. Και αυτός ο κρυόκωλος, η οχιά η διμούτσουνη, ο Μαγκλάρας, μωρή, θα υποκληθεί μπροστά μου, όταν θα ξεστραβωθεί από τα χτυπήματα που θα 'χω στο γιουτούμπε. Με αφουγκράζεσαι, μωρή, ή το μυαλό σου είναι αλλού, καψερή; Τι με κοιτάς σαν χαζή; Θα μου το βγάλει η Φαν ή να πάρω των ομμάντιών μου, να πάω σε άλλη εταιρεία; Ε, μωρή; Κρα κάνει η Χέμπεν να με τσιμπήσει, το ίδιο και η Σπάιζι, μωρή καψερή».

«Θέλω να ακούσω πρώτα το κομμάτι, αν κι έχω κάποιες αμφιβολίες για τον τίτλο».

«Σε έχω χεσμένη, μωρή, κι εσένα και τις αμφιβολίες σου. Έχεις χάσει το κατ φίλινγκ σου, μωρή καψερή, γι' αυτό αμφιβάλεις. Περίμενε, μωρή, να μπω στούντιο με τους Πλόου Τσοπς, να γράψουμε το τέμο, και θα τρέβεις τα μάτια σου. Κι όταν η Κία επιστρέψει δυναμικά στην κορυφή, μωρή, μετά θα κάνει στροφή στην καριέρα της. Το αποφάσισα, μωρή, πάει και τελείωσε. Θα πω έντεχνο. Έχω στείλει μήνυμα σε εκείνον τον χαμένο τον Τεμπέλη και στον άλλο τον τρόμπα, τον Βρόντο, μπας και μου γράψουν κάνα τραγουδάκι, αλλά με ηγγνόσαν οι κερατάδες, μωρή. Μην κάνεις έτσι τη μουτσούνα σου, μωρή καψερή Αφροδίτη! Τόσο καιρό σε παρακαλάω να μεσολαβήσεις στον Μίκη τον Θεοδωράκη για μένα κι εσύ με γράφεις στα παλαιά σου υποδήματα. Γιατί, μωρή, καλύτερη είναι η Μποφίλιου κι η Αρβανιτάκη από μένα; Τι παραπάνω έχουν αυτές, δηλαδή; Ε, μωρή; Τι, επειδή φοράνε κελεμπίες, οι δύσμοιρες; Μπορώ κι εγώ, μωρή, να βάλω κελεμπία και θα 'μαι και πιο σέξι, γιατί η Κία Τσίφτη,

και τσουβάλι να βάλει και να βγει στη σκηνή, πάλι θεά θα είναι και ηφαίστειο. Ή σάμπως, μωρή, είναι καλύτερος από μένα ο Ρουβάς, που βγήκε και είπε *Άξιον εστί*; Ε, μωρή; Εκείνος γιατί το τόλμισε; Θα το τολμήσω κι εγώ, μωρή, που να σκάσεις. Εκείνη η καφερή, η κυρία Νέλλυ, λέει ότι έχει έρθει η ώρα για να κάνω το μεγάλο πήδημα, μωρή. Θα βγω κι εγώ λοιπόν να τραγουδήσω *Κάντον χενεράλ*, μωρή», είπε χωρίς ανάσα και με κοίταξε σαν να ήθελε να διαφωνήσω, πράγμα που έπραξα, αν και κάπως χλιαρά, γιατί δεν είχα κουράγιο.

«Κία μου, αυτή τη συζήτηση την έχουμε κάνει ένα εκατομμύριο φορές».

«Και θα την ξανακάνουμε, μωρή καφερή, γιατί εσύ και η κωλο-εταιρεία σου μου κόβετε τα φτερά, αλλά σας έχω χεσμένους όλους, και μια μέρα, μωρή, θα σου αποδείξω ότι είσαι λάθος, και εσύ και το χάπατο ο Μαγκλάρας. Έλα τώρα, μωρή καφερή, να φάμε μπρατς και να κουτσομπολέσουμε. Έλα, μωρή, κατσικώσου στο τραπέζι και μπουζούριασε, έχω του κόσμου τα μπουρμέ, μωρή».

Το ελαφρύ γεύμα είχε σερβιριστεί στη βεράντα, κι επειδή είχα να φάω από χθες το απόγευμα, έπεσα με τα μούτρα στα καναπεδάκια και στις κρέπες με όρεξη, ενώ το Ξόανο, που ήταν μονίμως σε αυστηρή δίαιτα, έπινε μόνο ανθρακούχο νερό με λεμόνι, γκρίνιαζε και με κοιτούσε όλο ζήλια. Απολάμβανα το πεπόνι με το προσούτο, όταν ένας από τους σωματοφύλακες της τραγουδίστριας, ένα μοβόρικο γομάρι ίσαμε δυο μέτρα, βγήκε απ' το σπίτι τρέχοντας με ένα γουόκι τόκι στο χέρι, πήγε μέχρι την πρασιά που χώριζε τον κήπο της βίλας από τον διπλανό, έριξε ένα σάλτο κι εξαφανίστηκε. Αμέσως μετά ακούστηκαν κραυγές πόνου και βρισιδί, και λίγα λεπτά αργότερα το γομάρι επέστρεψε κρατώντας μια μικρή βιντεοκάμερα, την οποία απόθεσε μπροστά στην Κία θριαμβευτικά.

«Ένας γέρος. Κηπουρός. Δήθεν. Παπαράτσι. Τον στραπα-

τσάρισα. Λίγο. Τον πέταξα έξω. Δε θα ξανατολμήσει», έδωσε λακωνική αναφορά και έπειτα γύρισε στο παρατηρητήριό του, ενώ η σταρ έπλεε σε πελάγη ευτυχίας.

«Είδες, μωρή καψερή Αφρούλα, ότι το άστρο μου δεν έχει δύσει; Ε, μωρή; Ακόμη με κυνηγούν οι παπαράτσι, γιατί πουλάω, μωρή, κι ας λένε οι οχτροί μου ότι ξέπεσα κι ότι έχω πάρει την γκαντιούσα. Τις προάλλες, μωρή, μια από τις παλιοφυλλάδες τόλμησε να γράψει: “Τι τους θέλει η Τσίφτη τους σωματοφύλακες, ποιος ασχολείται πια μαζί της, ποιος χέστηκε;”. Αχ, οι καψεροί, τόσα ξέρουν, τόσα λένε, μωρή. Ο κόσμος διψάει να μάθει για την Κία Τσίφτη και το είδες με τα ίδια σου τα μάτια, μωρή, ότι δε μ’ αφήνουν σε ησυχία. Γι’ αυτό σου λέω, μωρή, βοηθήστε με εσύ κι ο σιχαμένος ο Μαγκλάρας ν’ ανεβώ ξανά στον θρόνο μου... μπλα, μπλα, μπλα».

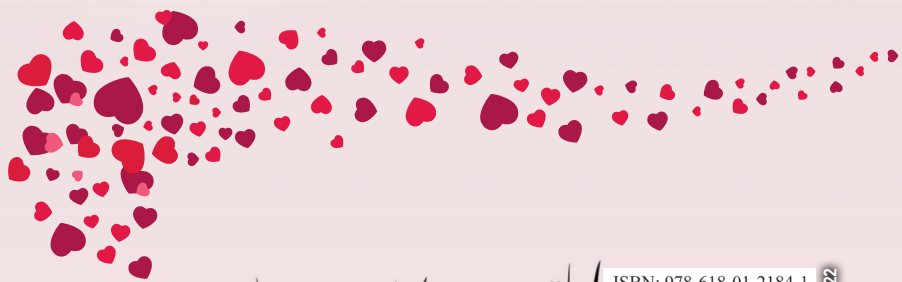
Ώρα μετά, κι αφού είχε εξαντλήσει το θέμα «παπαράτσι», έπιασε να μου θάβει όλα τα γνωστά ονόματα του πενταγράμμου πατόκορφα, μη βρίσκοντας να πει καλή κουβέντα για κανέναν.

«Είναι όλοι ντενεκέδες ξεγάνωτοι, μωρή, και τους έχω χεσμένους», μου τόνισε προτού με αποχαιρετήσει για να πάει να κάνει «αίθριαλ γιόνγκα και ματζάζ τζιάτζου».

Το πρώτο πράγμα που παρατήρησα ήταν το ύψος του. Η ηλιοκαμένη πλάτη του ήταν γεμάτη μυς, το ίδιο και τα γραμμωμένα πόδια του, που ήταν μέσα στο νερό μέχρι τους αστραγάλους. Τα μαλλιά του ήταν κατάμαυρα και τα μπράτσα του μυώδη, όπως και το υπόλοιπο σώμα. Το πανέμορφο πλάσμα περπάτησε για λίγο στην όχθη, κι έπειτα, με μια δεξιοτεχνική κίνηση, βούτηξε στη λίμνη. Έδειχνε τόσο όμορφος, που για ένα λεπτό αναρωτήθηκα μήπως ήταν αποκύημα της φαντασίας μου...

Η Αφροδίτη Μπεμπέκου είναι υπεύθυνη ελληνικού ρεπερτορίου σε μεγάλη δισκογραφική εταιρεία και ψάχνει απεγνωσμένα ένα καινούργιο ποπ είδωλο που θα τaráξει τα νερά. Εντελώς τυχαία πέφτει πάνω σε έναν σέξι Κρητικό αγρότη και... χάνει το μυαλό της. Ο Άκης είναι το ωραιότερο πλάσμα του κόσμου, ένας απίστευτα γοητευτικός νέος άνδρας και, το κυριότερο, τραγουδάει κιόλας. Αμέσως αποφασίζει να γίνει η μέντοράς του, να τον διδάξει τα πάντα και να τον κάνει μεγάλο σταρ. Επίσης, παρότι τον έχει ερωτευτεί παράφορα, αποφασίζει να μείνει μακριά του και να μην μπλέξει τη δουλειά με τα προσωπικά.

Άραγε θα τα καταφέρει να αντισταθεί; Ή μήπως αυτός ο έρωτας έχει έρθει για να φέρει τα πάνω κάτω στη ζωή της κι είναι πραγματικά... ακαταμάχητος;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ-19922

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η